Poul Anderson

PRINTRE TÂLHARI

(Among Thieves)

Excelenţa sa, M'Katze Unduma, Ambasadorul Federaţiei Pământene din Regatul Dublu, nu era obişnuit să fie lăsat să aştepte. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, furia îl părăsi şi începu, la rece, să se întrebe ce putea însemna această întârziere.

În societatea aceea mohorâtă, dar foarte punctuală, o întârziere de câteva minute era considerată semn de proastă creştere, chiar şi atunci când nu era intenţionată. Dar să pui pe cineva de rangul său să aştepte aproape şaizeci de minute era o insultă de neiertat. O fi fost Rusch barbar, dar era prea viclean pentru a umili un reprezentant al Pământului fără nici un motiv.

Ceea ce se potrivea cu ce descoperiseră cei de la Serviciul Secret Pământean. De la ofiţerul beat care plângea în pahare pentru că Vechiul Pământ, Civilizaţia, avea să fie atacat şi campusul unde învăţase şi iubise el cândva avea să fie ars până la temelii de chiar armele lui, până la planurile de luptă pentru care şase oameni au murit – furându-le de la Academia Regală de Război – şi acum, la această insultă nepermisă asupra unui ambasador, toate duceau la o singură concluzie.

Primarul din Drakenstane trădase Civilizaţia.

Unduma, în ciuda mantalei strălucitoare, robei brodate şi căştii împodobite cu pene de struţ, costumaţie care îi arăta rangul înalt, se simţea, în anticamera aceea, ca un animal încolţit.

Castelul era vechi, construit în urmă cu mai mult de opt sute de ani, atunci când primii colonişti se stabiliseră pe Norstad. Masivitatea pătrăţoasă şi cenuşie a clădirii, care din afară părea o grămadă de stânci uriaşe şi ascuţite, nu fusese foarte afectată de diversele modernizări la care fusese supusă de-a lungul timpului. Mesele, canapelele, draperiile, mozaicurile din diamante şi picturile biomurale nu se prea împăcau cu

zidurile şi dalele de piatră ale fortăreţei; luminile fluorescente nu reuşeau să lumineze toate colţurile întunecate, aşa că încăperile erau într-un semi-întuneric permanent.

Doisprezece gardieni erau postaţi, de jur împrejur, în încăpere. Purtau armuri pe piept şi căşti cu pene, după moda veche, dar armele lor erau foarte modeme. Arătau cu toţii la fel, înalţi de 1.80, blonzi şi stăteau atât de nemişcaţi că nu puteai spune dacă erau vii sau nu. Pentru un om Civilizat era o privelişte destul de plictisitoare.

Unduma îşi scutură trabucul, trase o înjurătură zdravănă în sinea lui şi îşi dori să-şi fi adus măcar o carte cu el.

Uşa de la cabinet se deschise fără zgomot şi îşi făcu apariţia un ofiţer ras la sânge. Bătu din călcâie şi se înclină în faţa lui Unduma.

— Maiestatea sa e onorată să vă primească, Excelenţă.

Ambasadorul îşi înghiţi mânia, dădu din cap şi se ridică în picioare. Era un bărbat înalt şi subţire, cu pielea nu foarte închisă la culoare şi cu trăsăturile specifice celor din rasa Bantu. Emisarii de pe Pământ erau aleşi, de obicei, astfel încât să se apropie de idealul de frumuseţe al celor de pe planetele unde erau trimişi – ceea ce nu era destul de uşor, ţinând cont de micile şi diferitele colonii împrăştiate prin Galaxie – iar Norstad-Ostarik fusese colonizată de o populaţie caucaziană care emigrase, în cea mai mare parte, de pe planeta mamă.

Ofiţerul îi făcu semn să intre şi dispăru. Hans von Rusch, Primar de Drakenstane, Judecător al Poporului Vestic, Gardian Ereditar la Porţile Râului Alb, etc, etc, etc stătea aşezat la un birou aflat la capătul unei săli imense cu podele de marmură neagră şi roşie. În mâini ţinea o carte pe care nu o închise până când Unduma, ale cărui sandale de-abia se auzeau pe podea, ajunse lângă el. Atunci se ridică şi făcu o plecăciune ironică.

— Mă bucur să vă văd, Excelenţă, spuse. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi atât. Vă rog, luaţi loc.

Curtoazia lui era de faţadă şi amândoi ştiau lucrul acesta.

Unduma se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Era hotărât să-şi păstreze calmul, venise aici pentru lucruri mult mai importante. Strânse din dinţi.

— Vă mulţumesc, Maiestate, răspunse pe un ton plat. Sper să aveţi timp să purtăm o discuţie mai amănunţită. Am venit într-o problemă foarte gravă.

Sprânceana dreaptă a lui Rusch se ridică atât de mult, că monoclul antic pe care îl purta afectat, fu cât pe ce să cadă. Era un bărbat masiv, puternic, cu părul blond şi des acoperindu-i capul lung şi cu o cicatrice pe obrazul stâng. Purta uniformă militară, tunică gri, cu guler înalt, pantaloni bufanţi şi cizme strălucitoare; pe umeri avea tridentul şi soarele celor cu gradul de general primar, iar într-o parte avea o sabie de oţel, al cărei mâner era uzat de cât de mult fusese folosit. Era întruchiparea perfectă a barbarului de fier, cu creier asemenea, îşi spuse Unduma.

— Ei bine, Excelenţă, murmură Rusch – deşi Norron, limba celor de pe planetă, era prea dură pentru a putea fi murmurată – va fi plăcerea mea să vă ascult. Dar, după cum ştiţi, eu nu am un rol prea important în Minister, sunt doar un simplu sfetnic şi.

— Vă rog. Unduma îl opri, ridicându-şi mâna. Chiar e nevoie să jucăm şarada asta? Nu numai că vorbiţi în numele tuturor navelor de război – şi Samuraii Nor reprezintă, încă, cea mai puternică clasă din Regatul Dublu – dar aveţi şi Adunarea Generală la degetul mic, ca să nu mai vorbim că şi familia regală vă apreciază foarte mult: de aceea, cred că pot discuta franc cu dumneavoastră.

Rusch nu zâmbi, dar nici nu se deranja să nege ceea ce ştia toată lumea, şi anume faptul că era liderul aristocraţiei războinice, prieten foarte bun cu Regina văduvă, practic tatăl vitreg al fiului acesteia de opt ani, Prinţul Hjalmar. Adică, mai pe scurt, era cel care dicta pe această planetă. Faptul că era discret şi prefera o funcţie mai mică nu însemna mare lucru.

— Voi fi bucuros să transmit spusele dumneavoastră celor care au autoritatea necesară, răspunse el prompt. Pipă, ordonă fotoliului pe care stătea, care se execută, servindu-l cu o o pipă gata aprinsă.

Unduma era consternat. Seria de. „formalităţi” îl năucise. Până acum, în istoria de trei sute de ani a relaţiilor dintre Pământ şi Regatul Dublu, ambasadorul pământean se bucurase de respectul gradului său, faţă de care doar familia regală şi Dumnezeu erau mai presus.

Nici o planetă locuită de oameni, indiferent cât de departe s-ar fi aflat şi indiferent cât de ciudat ar fi evoluat, nu uitase că Pământul era Pământ, planeta omului şi centrul Civilizaţiei. Nici

o planetă locuită de oameni. Să fi trecut cei de pe Norstad-Ostarik de partea celor de pe Kolresh?

Biologic, îşi spuse Unduma cutremurat, ar fi fost imposibil. Cultural, la fel. Cel puţin deocamdată. Dar era din ce în ce mai sigur, cu fiecare frază insolentă pe care o rostea Rusch, că acesta ajunsese la o înţelegere de ordin politic cu cei de pe Kolresh.

— Ei bine? Întrebă Primarul.

Unduma îşi curăţă gâtlejul şi, disperat, se aplecă înainte.

— Majestatea voastră, ambasada mea nu a putut să nu ia în considerare anumite declaraţii publice, pregătirile de natură militară, precum şi unele lucruri despre care se vorbeşte aproape deschis.

— Sau pe care, mai degrabă, le-au aflat spionii voştri, îl întrerupse Rusch.

Unduma se opri speriat.

— Majestate!

— Bunul meu ambasador, rânji Rusch, dumneavoastră aţi fost acela care aţi dorit o discuţie pe faţă. Ştiu că Pământul are spioni aici. Dar, oricum, ar fi fost imposibil să ascundem faptul că am început mobilizarea armatei de pe cele două planete ale noastre.

Unduma simţi cum sudoarea începe să i se scurgă pe spate.

— Păi. Ministerul dumneavoastră. A. anunţat că. Aceasta e doar o măsură de apărare, se bâlbâi el. Am sperat. Sincer. Până în ultima clipă că. Veţi. Că poporul dumneavoastră ni se va alătura în lupta împotriva celor de pe Kolresh.

Se lăsă o tăcere grea. Obrajii lui Rusch se înroşiseră, scoţând şi mai tare în evidenţă albeaţa cicatricii, iar ochii săi erau cei mai reci ochi pe care Unduma îi văzuse în viaţa lui.

Apoi, încet, Primarul începu să vorbească printre dinţi:

— De câteva secole, Excelenţă, poporul meu a sperat acelaşi lucru, că ne veţi ajuta.

— Ce vrei să spui?

În tulburarea care-l cuprinsese, Unduma uitase complet de protocol. Rusch nu păru câtuşi de puţin deranjat. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre fereastră.

— Vino aici, îi răspunse. Vreau să-ţi arăt ceva.

Fereastra era modernă, din plastic invizibil; o pată de lumină, sus pe infamul Tura al Vrăjitoarelor. Prin ea se putea zări cerul negru: în nordul planetei Norstad întunericul dura patruzeci şi opt de ore şi acum se apropia miezul nopţii.

Stelele clipeau crud în vidul clar ca cristalul şi se completau foarte bine cu gerul glaciar de afară. Ostarik, planeta soră, se afla la sud, o lună proeminentă, de culoarea albastrului metalic; nu se mişca niciodată de acolo, astfel încât piscurile înzăpezite ale uneia erau paralele cu mările calme şi calde ale celeilalte. La nord, aurora ocupa jumătate din orizontul înghesuit.

De la înălţimea ameţitoare a turnului, Unduma nu putea vedea mare lucru din oraşul Draken-stane: câteva acoperişuri ascuţite, ferestrele luminate şi lampadarele singuratice de pe străzile îngheţate. Oricum, nu ar fi fost prea multe de văzut – pe ambele planete nu existau oraşe mari, ci doar nişte orăşele care crescuseră ca nişte ciuperci umile, în jurul reşedinţelor lorzilor. Urmau apoi câmpiile îngheţate, înconjurate de zidurile de un verde strălucitor ale gheţarilor. Probabil că vântul sufla cu putere, pentru că putu zări zăpada ridicată în aer luând nişte forme stranii, aidoma unor stafii, urmărindu-se pe câmpurile de un albastru dezolant.

Rusch îi vorbi cu un glas dur:

— Nu e prea atrăgătoare planeta noastră, nu-i aşa? Aici, la capătul universului, la o mie de ani lumină de preţiosul vostru Pământ şi chiar în mijlocul unei ere glaciare. Te-ai întrebat vreodată de ce nu am instalat staţiile de control ale vremii, pentru a ne oferi o climă cât de cât decentă?

— Păi, încercă Unduma să răspundă, exigenţele.

— Din cauza războiului, i-o scurtă Rusch şi făcu o mişcare cu mâna, arătându-i constelaţiile extraterestre din jur. Printre ele se afla şi Polaris, uriaşă şi dureros de strălucitoare, la mai puţin de treizeci de parseci depărtare. Nu am avut nici cea mai mică şansă. Ori de câte ori am vrut să ne apucăm de treabă, a început un război, de obicei cu cei de pe Kolresh şi toată energia şi materialele a trebuit să le folosim pentru a lupta. Acum vreo două sute de ani am reuşit chiar să instalăm câteva staţii şi vremea începuse să se încălzească. Nu a durat mult şi Kolresh-ii le-au spulberat ca pe nişte castele de nisip. Norstad a fost

colonizată acum opt sute de ani. Dintre aceştia, şapte secole a trebuit să luptăm cu ei. Oare nu ţi se pare că e de ajuns?

— Maiestate, toată. Aveţi toată simpatia mea, răspunse Unduma stânjenit. Cunosc foarte bine eroica dumneavoastră istorie. Dar, la urma urmei, aş putea spune că. Şi Pământul a luptat.

— Da, de la distanţa a o mie de ani-lumină! Îl întrerupse fără milă Rusch. Războiul uitat. Câteva patrule prost plătite, în nave învechite, care să apere nişte avanposturi lipsite de importanţă, împotriva atacurilor mai mult decât sporadice ale Kolresh-ilor. Noi trăim la graniţă cu ei!

— Este evident, Maiestate, că ei sunt duşmanii voştri naturali, spuse Unduma. Ca şi ai întregii Civilizaţii umane. Ceea nu pot înţelege sunt, ăăă. Zvonurile unei, ăăă, alianţe.

— Şi de ce n-am face-o? Se zburli Rusch. De şapte sute de ani îi ţinem la distanţă, ca preţioasa voastră planetă să se poată dezvolta în voie. Zidul care vă desparte e format din trupurile tinerilor noştri morţi. Tentaţia de a ne mai recupera din pierderi, ajutându-i pe Kolresh-i să cucerească Pământul, e foarte mare în acest moment.

— Nu credeţi nici dumneavoastră ce spuneţi! Izbucni, fără să-şi dea seama, Unduma.

Faţa Primarului părea săpată în stâncă.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, îi răspunse. Nu am vrut decât să spun, că din punctul nostru de vedere, ar putea fi şi asta o soluţie. Dacă Pământul e hotărât să-şi schimbe politica faţă de noi. Înţelegi, nu? Nu se va întâmpla nimic în viitorul apropiat. Aveţi timp să vă gândiţi la propunerea mea.

— Va. Va trebui să iau legătura cu Guvernul meu, şopti pierit ambasadorul.

— Bineînţeles. Cizmele impecabile ale Primarului răsunară puternic pe podea, în timp ce se întorcea la birou. Am pregătit un memorandum pentru voi, un fel de raport informativ, neoficial, cu punctele pe care Guvernul maiestăţii sale doreşte să le negocieze cu Federaţia Pământeană. O, iată-l! Luă de pe masă un dosar gros. V-aş sugera să vă luaţi o mică vacanţă de la îndatoririle dumneavoastră de aici şi să trageţi o fugă pe Pământ, la superiorii dumneavoastră cu acest.

— Ultimatum, îl completă Unduma, cu vocea înăbuşită.

Rusch ridică nepăsător din umeri:

— Zi-i cum vrei.

Glasul îi era sec şi îndepărtat, de parcă el şi poporul său se rupseseră deja de Civilizaţie.

Când se apleca să ia dosarul, Unduma observă cartea, pe care o citea, când intrase, Primarul: era o ediţie locală a operelor lui Schakspier, tipărită pe hârtie de proastă calitate, dar scrisă în Engleza Veche. I se păru ciudat că un dictator barbar citea aşa ceva. Dar apoi îşi aminti că lui Rusch îi plăcea istoria şi că avea o mulţime de alte preocupări: campion la şah, jucător de polo printre meteoriţi, alpinist. Fir-ar-al naibii de ticălos!

Planeta Norstad se afla în mijlocul unei ierni de o mie de ani, în timp ce Ostarik, planeta-soră, era un paradis de mări albastre şi insule cu nisip fm şi cald. Cu toate acestea, Ostarik rămăsese, până în urmă cu două sute de ani, inaccesibilă, din cauza unor viruşi deosebit de periculoşi. Atonei o echipă de cercetători s-au apucat de treabă şi au descoperit un antidot, astfel că planeta fu, în sfârşit, populată.

Prin astfel de mijloace – ca şi prin simpla putere a exemplului, a libertăţii, bogăţiei şi fericirii oamenilor – Civilizaţia de pe Pământ continua să se propage în coloniile cele mai îndepărtate. Toate planetele colonizate purtau respectul cuvenit Pământalui-Mamă, Leagănul Civilizaţiei şi al înţelepciunii, Pământul Cel Bun; toate planetele în afară de Kolresh, care încetase de multă vreme să mai fie umană.

Nava privată a lui Rusch îl transportă pe acesta dintre zidurile îngheţate ale castelului până la grădinile de trandafiri din Sorgenlos într-o oră. Dar trebuiră să mai treacă alte câteva ore bune până când regina reuşi să scape de curteni şi să rămână singuri.

Se plimbau printre trandafirii înfloriţi şi palmierii înalţi; spiralele de aramă ale micului palat, aflat la mică depărtare de grădini, se înălţau la cer, iar soarele – căruia, pe Ostarik, îi lua câteva ore ca să apună – revărsa o lumină aurie peste apa liniştită a mării. Insula era destinată liniştii familiei regale dar, în ultima vreme, acest lucru cunoscuse o serie de tulburări.

Regina Ingra se aplecă asupra unui trandafir mutant, vărgat ca un tigru şi lat de douăzeci de centimetri; îi smulse câteva petale, apoi începu să vorbească, cu vocea înecată în lacrimi:

— Dar mie îmi place Unduma; nu aş vrea să ajungă să ne urască.

— Da, e un tip de treabă, recunoscu Rusch. Stătea în spatele ei, îmbrăcat în uniforma lui neagră cu insigne argintii, ca o variantă reală a morţii.

— E mai mult decât atât, Hans. El reprezintă decenţa – Norstad ne-a îngheţat sufletele, iar Ostarik nu a reuşit să le îmblânzească. M-am gândit că poate Pământul ar putea să o facă. Vocea i se curmă brusc. Era o femeie subţire şi întunecată, încă tânără, iar familia ei se trăgea din ţinuturile ploioase ale ecuatorului planetei Norstad, din nişte fermieri a căror purtare era mai blândă decât modul aspru de a fi al minerilor, pescarilor şi vânătorilor cu părul roşu ca focul, în mijlocul cărora crescuse Rusch. Când vorbea, limba Norron nu mai suna atât de dur, ci aproape căpăta o anumită muzicalitate; bărbaţii din Draken-stane scuipau cuvintele ca pe nişte gloanţe.

— Ce să facă Pământul? Întrebă Rusch, îndrep-tându-şi privirea încruntată spre vest. Să continue să ne facă cadouri? Noi am fost întotdeauna mândri de faptul că ne putem descurca singuri.

— O, nu, răspunse Ingra obosită. La urma urmei, am fi putut face comerţ cu ei, blănuri, minerale şi aşa mai departe, dacă nu ar fi trebuit să folosim aproape nouăzeci la sută din ceea ce producem pentru război. Mă gândeam, mai degrabă, la faptul că ar putea să ne înveţe cum să devenim mai umani.

— Credeam că facem, oricum, parte din rasa Homo Sapiens, spuse Rusch ironic.

— Ei, ştii foarte bine la ce mă refer. Femeia se întoarse spre el, cu ochii ei violeţi arzând. Uneori mă întreb dacă tu, Primar Hans de Thoma Rusch, eşti om. Adică liber, liber să fii mai mult decât un robot, liber să-ţi creşti copiii, fără teama că într-o zi aceştia îşi vor scuipa plămânii, după ce un crucişător Kolresh va ataca o navă de-a noastră. Ce înseamnă cultura noastră, Hans? Doar nişte fermieri şi muncitori abrutizaţi, nişte sclavi! Şi o mână de aristocraţi, care nu trăiesc decât pentru a purta războaie. Puţină muzică şi poezie populară, plină de versuri despre sânge şi trădare. Unde sunt simfoniile, romanele, catedralele, cercetările de laborator. Unde sunt oamenii care să poată spune ceea ce doresc şi care să creadă că pot fi cu adevărat fericiţi?

Rusch nu răspunse pe moment. O privi fară să clipească, peste monoclu, până când ea nu-i mai putu înfrunta privirea şi îşi împreună mâinile. Apoi nu spuse decât atât:

— Exagerezi.

— Poate. Dar ăsta e purul adevăr. În vocea ei se putea citi răzvrătirea. Asta cred despre noi toate celelalte planete.

— Chiar dacă supoziţia democratică – şi anume aceea că adevărurile eterne pot fi descoperite numărând îndeajuns de multe nasuri – ar fi reală, spuse Rusch, nu poţi şterge opt sute de ani de istorie printr-un simplu decret.

— Nu, dar poţi începe să lucrezi la asta. Nu cred că ai dreptate atunci când dispreţuieşti oamenii de rând, Hans. Când au avut ei vreo şansă în acest regat? Am putea să luăm totul de la capăt acum, un nou început, iar Pământul ar putea trimite nişte sfetnici psiho-tehnici şi în două trei generaţii.

— Şi ce crezi că vor face Kolresh-ii în timp ce vom experimenta noi forme de guvernare? Râse el.

— Întodeauna e vorba de Kolresh.

Umerii ei se strânseră sub mantia de un roşu arzător.

— Kolresh-ii au transformat un oraş plin de speranţe într-un crater radioactiv şi au umplut câmpiile cu oasele copiilor noştri. Kolresh-ii mi-au ucis soţul. Kolresh-ii mi-au aruncat familia în aer, Hans, şi o mare parte din strămoşii mei. Tot ei ţi-au distrus viaţa şi sufletul. Se apropie de el, cu pumnii strânşi, aproape strigând: Şi tu vrei să te aliezi cu ei?

Primarul îşi scoase pipa şi începu să o umple cu tutun. Lumina soarelui la asfinţit făcea ca oceanul să pară de metal.

— Ei bine, răspunse el, în ultimii zece ani a fost pace între noi. Ceea ce e, trebuie să recunoaştem, un record.

— Dar nu ne putem găsi alţi aliaţi? Nişte aliaţi adevăraţi? M-am săturat sa fiu doar o marionetă! Prefer să mă aliez cu Ahuramazda, cu Noul Marte sau Lagrange. Am putea porni o cruciadă împotriva celor de pe Kolresh, să-i aruncăm până la ultimul din Univers!

— Ok, şi cine vorbeşte acum ca un aristocmi războinic? Rânji Rasch.

Îşi aprinse pipa şi începu să se plimbe pe pla Ea rămase pe loc, furioasă, dar apoi oftă şi o penr spre el.

— Nu crezi că am încercat şi asta? Întrebă el, ind răbdător. Generaţie după generaţie, am încercat şi construim o alianţă

permanentă împotriva Ke-resh. Cele temporare au eşuat întotdeauna. Nimen nu ne iubeşte îndeajuns – şi, de vreme ce tot do am fost aceia care am primit cele mai grele!: turi – nimeni nu-i urăşte îndeajuns pe Kolresh.

Găsi o bancă la marginea plajei şi se aşezi, privind valurile blânde ale mării, care, datoria soarelui aflat la apus şi norilor incandescenţi în vest, căpătaseră o culoare aurie. Ingra se aşezi lângă el.

— Nu pot să îi învinovăţesc pe cei care nu ne plac, spuse aproape în şoaptă. Suntem supra-mecanizaţi, dar inculţi, aroganţi, lipsiţi de tacr-nedemocratici, încăpăţânaţi. Dar propriul lor interes.

— Alţii nu cred că lor li se poate întâmpla aşa ceva, răspunse Rusch, dispreţuitor. Şi, chiar şs printre ai noştri, există câteva elemente pro-Kol-resh, ridică el vocea, ameninţător: „O, maiestatea voastră, o, domnule Primar, ce tot spuneţi? Cum aşa? Suntem siguri, Kolresh nu ne vor mai ataca niciodată! Doar au semnat un tratat de pace!”

Ingra oftă tristă. Rusch îşi puse braţul pe umerii ei şi amândoi rămaseră aşa, pentru o vreme, fără să-şi spună nici un cuvânt.

— Oricum, vorbi el, într-un final, Kolresh-ii sunt prea puternici pentru a putea fi învinşi de orice fel de alianţă din această parte a galaxiei. Noi şi ei suntem singurele puteri militare reale de pe aici. Chiar şi celor de pe Pământ le-ar fi destul de greu să-i învingă, dar pământenilor le-ar lua prea multă vreme până s-ar hotărî să se angajeze într-un război direct. Ar avea prea multe de pierdut: e mult mai uşor pentru ei să considere raidurile Kolresh doar nişte simple „acte pirзатereşti”. Cu siguranţă, pământenii nu vor fi dispuşi şi plătească preţul, foarte ridicat, pentru formarea unei armate şi a unei flote navale pentru a ocupa sau rade din Univers planetele Kolresh.

— Deci vom ajunge la un alt război, spuse Ingra privind dezolată marea.

— Poate că nu, răspunse Rusch. Sau, dacă va fi război, va fi unul diferit – nu va mai trebui să înfruntăm navele negre pe cerul nostru.

Trase câteva fumuri, parcă pentru a-şi aduna curajul, apoi începu să vorbească repede, pe un ton impersonal.

— Uite cum văd eu lucrurile. Noi, norronii, nu avem o flotă spaţială puternică. Nu am avut-o niciodată şi nu o vom avea nici de acum înainte. Nu face parte din tradiţia noastră. În schimb, avem' cei mai mulţi şi cei mai duri infanterişti din galaxie, pe care îi putem transforma oricând în maşini de luptă şi pe care îi putem echipa cu cele mai distrugătoare arme care au existat vreodată.

Briza bătea uşor, iar undeva în depărtare se auzi un tunet slab. Un stol de pescăruşi traversă în viteză cerul arămiu, ca un fulger negru şi subţire.

— Ştiu toate astea, spuse Ingra. Cunosc destulă – Storie şi îmi dau seama încotro baţi. Kolresh-ii vor fi escorta noastră spaţială şi, în acelaşi timp, ne vor transporta trupele. Împreună, vom putea cuceri Pământul.

— Şi chiar asta vom face, completă Rusch placid. Pământul a devenit moale şi leneş. Nu vor fi capabili ca, în câteva luni, să se reînarmeze într-atât încât să facă faţă unei astfel de alianţe.

— Dar întreaga galaxie va scuipa când va auzi de noi.

— După ce vom fi cucerit Pământul, vom putea cuceri fiecare planetă locuită din galaxie.

— Şi chiar crezi că o alianţă cu Kolresh-ii va fi posibilă pe termen lung?

— Nu-mi fac nici o iluzie în privinţa asta, draga mea. Dar nici nu văd altă soluţie, pentru a termina odată pentru totdeauna cu acest război dintre noi, din care nimeni nu are de câştigat. După ce Pământul va fi cucerit, poate vom fi capabili să construim o flotă spaţială, la fel de bună ca a lor. Nu ne-au dat niciodată şansa să construim una până acum, dar poate.

— Nici un poate! Nu cred şi nu am crezut nici o clipă că nava soţului meu a fost doborâtă, acum cinci ani, de un meteorit. Sunt sigură că Kolresh-ii ii cunoşteau planurile de a construi o flotă şi de aceea l-au ucis.

— Foarte probabil.

— Şi tu vrei să ne aliem cu ei. Ingra îşi întoarse faţa golită de sânge spre el. Sunt încă regina acestei planete şi nu voi admite o alianţă atât de. Atât de obscenă!

— Mă aşteptam la asta, Alteţa Voastră, oftă Rusch. În acel moment, părea obosit de moarte. Bineînţeles că aveţi dreptul de

a spune nu. Dar mă îndoiesc că Ministerul va susţine o regină care votează împotriva intereselor poporului.

Regina sări indignată în picioare.

— Nu vei îndrăzni aşa ceva!

— O, nu vă faceţi griji, nu vi se va întâmpla nimic rău, răspunse Rusch, cu un zâmbet răutăcios. Veţi fi pusă în custodia noastră, ca să zic aşa. Bineînţeles, maiestatea sa, fiul dumneavoastră, va fi educat în altă parte decât aici dar, dacă veţi dori.

Palma ei îl lovi cu putere peste faţă. Rusch nu tăcu nici o mişcare.

— Nu. Voi vota împotrivă, spuse Ingra, dând din cap. Îşi îndreptă spatele. Nava dumneavoastră e gata să vă ducă acasă, domnule. Sper ca, de azi înainte, să nu ne mai onoraţi cu prezenţa niciodată.

— Cum doriţi, maiestate, murmură umil dictatorul Regatului Dublu.

Deşi Unduma se întorsese cu un gust amar şi cu un ultimatum, simţi, odată ajuns acasă, cum îl cuprinde un sentiment cald de bucurie. Stătea la masă pe o terasă, sub cerul blând al Pământului, privind mulţumit apele strălucitoare ale fluviului Zambezi şi tomurile Oraşului Capitală, ce se întindeau spre orizont, graţioase şi înconjurate fiecare de propriul parc înverzit. Oamenii de pe străzile curate şi liniştite purtau bluze răcoroase şi kiltori colorate, care contrastau în mod plăcut cu hainele mohorâte ale celor de pe Norstad. În jur, conversaţiile erau purtate în plăcutele limbi terestre, o muzică graţioasă se revărsa printr-o fereastră deschisă, terasele răsunau de hohote de râs, iar parcurile de strigătele vesele ale copiilor: libertate, ordine şi viaţă uşoară.

Gândul că toate acestea ar putea dispărea pentru totdeauna şi că roboţii de pe Norstad şi monştrii cu suflete de şarpe de pe Kolresh vor hălădui liberi pe aici, ucigând fără milă milioanele de pământeni înfometaţi nu-l lăsa, însă, să se bucure până la capăt de tihna acelui moment.

Îşi lăsă băutura pe masă şi se aplecă peste masă, cu eleganţă.

— Nu, domnule, spuse el. Sunt foarte sigur că nu joacă la cacealma.

Ngu Chilongo, Premierul Parlamentului Federaţiei, clipi nefericit. Era un bărbat mic, îndesat şi inteligent, dar chestiunea aceasta contrazicea toate principiile sale de o viaţă şi îi venea greu să înţeleagă.

— Dar, bineînţeles, începu el, sunt sigur că. Acest. Rusch e nebun. Altfel cum îşi poate imagina că poate, cu cele două planete ale sale, ale căror populaţie nu poate fi mai mare de un miliard, învinge patru miliarde de pământeni?

— Aţi uitat să adăugaţi şi vreo câteva milioane de Kolresh, îi reaminti Unduma. Care vor furniza, de fapt, flota aerospaţială, flotă care e cu mult mai puternică decât a noastră. Cei de pe Norstad vor fi infanteriştii, cei care vor lupta la sol. Şi, dintr-un miliard, vă asigur că Rusch va putea aduna, fără prea mare efort, o sută de milioane de soldaţi bine pregătiţi.

Strigătul lui Chilongo acoperi toate zgomotele din jur:

— Cum?!

— Aşa e, domnule. Cel de-al treilea bărbat prezent la masă, Mustafa Lefarge, ministrul Apărării, confirmă cu un glas amărât. Fiecare cetăţean de acolo, bărbat sau femeie, poate deveni soldat, pe timp de război, atât timp cât e sănătos. Chiar şi cei mai puţin dotaţi participă, într-un fel sau altul, la efortul de război. Iar norronii simt obişnuiţi cu asta, pot trăi ani la rândul fără nici un confort şi cu mijloace minime de subzistenţă. Aici vocea ministrului deveni sardonică. Prin asta înţelegând, desigur, mâncare şi muniţie şi nu, aşa cum suntem noi obişnuiţi să gândim, distracţii sau activităţi culturale.

— O sută de milioane, şopti Chilongo tulburat. Păi asta înseamnă de zece ori mai mult decât toate trupele noastre la un loc.

— Ca să nu mai spunem că trupele noastre sunt prost antrenate, prost echipate şi prost văzute de civili, completă Lefarge, amar.

— Pe scurt, domnule, interveni Unduma, cu eforturi considerabile, am putea învinge unul dintre aceşti doi inamici, dar dacă se aliază, nu avem nici cea mai mică şansă.

Chilongo începu să tremure. Lui Unduma i se făcu milă. Cu aşa ceva trebuia să te obişnuieşti în doze mici: şi anume faptul că sufletul uman are şi ceva diavolesc în el şi că nici o lege a naturii nu-i poate proteja pe cei inocenţi de rău.

— Dar nu vor îndrăzni! Protestă prim-ministrul. Prietenii noştri. De pretutindeni.

— Da, toate coloniile umane din galaxie vor trimite comunicate de protest, spuse Lefarge, şi apoi îşi vor trage pătura peste cap, sperând că marele agresor nu-i va ataca şi pe ei.

— Aceste hârtii de la. Rusch, interveni Chilongo, cu fruntea scăldată în sudoare şi ţinându-se de dosar cu putere, de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare, sunt sigur că am putea negocia o parte din termeni.

— Orice negociere e imposibilă, îl opri Unduma fără milă, şi vă veţi da seama de asta după ce veţi citi documentele până la capăt. Vor ca noi să fim cei care vor declara război Kolresh, dar să luptăm sub comanda lor, să plătim cheltuielile de război şi. Tot felul de astfel de cerinţe imposibil de acceptat.

— Dar, oricum, dacă tot va trebui să luptăm, spuse Chilongo nesigur, nu ar fi mai bine să avem măcar un aliat?

— Să se fi schimbat Pământul atât de mult de când am plecat eu? Întrebă Unduma uluit. Vreţi să spuneţi că oamenii noştri vor fi de acord cu. Cu acest şantaj şi îi vor lăsa pe barbarii ăia păroşi să ne dicteze politica externă?! Dacă intrăm în acest război, dacă noi vom fi cei care vor declara război. Vom comite un act neconstituţional şi, mai ales, ne-Civilizat\par Chilongo se făcu şi mai mic în scaunul său.

— Nu, răspunse el. Nu la asta m-am referit. Aşa ceva este imposibil: mai bine să fim înfrânţi, dar să rămânem demni. Mă gândeam doar că poate am putea negocia.

— Mda, putem încerca, îl întrerupse Unduma, sceptic, dar mă îndoiesc că Hans Rusch va accepta ceva fără ca cineva să îi ţină pistolul la cap.

Lefarge îşi aprinse un trabuc, trase fumul adânc şi luă o înghiţitură din paharul din faţa lui.

— Totuşi, îmi vine greu să cred că poporul său va fi foarte încântat, când va auzi că trebuie să se alieze cu Kolresh-ii, murmură el.

— Foarte adevărat, aprobă Unduma. Dar, dacă e cazul, se vor supune.

— Serios? Şi nu putem să-l dăm jos de la putere sau să-l asasinăm?

— Nici vorbă. Haideţi să vă explic cum stă treaba. Nu are un rang foarte important, dar în ultimul război purtat împotriva celor de pe Kolresh, a câştigat nu doar foarte multă influenţă, ci şi un grup de ofiţeri tineri, fanatici, gata să moară pentru el. De la moartea regelui, el e cel care conduce tot ce mişcă în Regatul Dublu. Posturile de conducere sunt ocupate de oamenii lui, oameni abili şi de încredere. Restul lumii, fie îl admiră necondiţionat, fie se teme de el. Nu vă lăsaţi înşelaţi: nu e un megaloman îndrăgostit de putere urăşte publicitatea – ceea ce îl face, de fapt, şi mai puternic. Se poate vedea şi din faptul că, deşi toată lumea urăşte faptul că vrea să facă această alianţă cu Kolresh, nimeni nu are curajul să vorbească deschis despre asta sau să-l critice. Sunt sigur că, atunci când va ordona atacul, forţele sale vor distruge fără ezitare Pământul, deşi îl iubesc cu adevărat.

— Situaţia asta mă duce cu gândul la vechile mituri, şopti Chilongo. La cele despre Diavolul reîncarnat.

— Păi, situaţii de acest gen au existat de când lumea, răspunse Unduma.

— Cum adică? Se foi Lefarge în scaun.

— Haideţi să analizăm lucrurile din punct de vedere astro-politic. În jurul lui Polaris şi dincolo de el se află teritoriul Kolresh, iar aceştia şi-au ascuţit dinţii multă vreme, atacându-i pe autohtonii din zonă. Apoi, încetul cu încetul, au început să se apropie şi să atace coloniile umane mai bogate. Cei de pe Norstad, care se aflau chiar în calea lor, au fost primii atacaţi şi, cumva, au reuşit să-i oprească.

— De atunci, adică de vreo şapte sute de ani, intre ei se desfăşoară, cu pauze scurte, un război de uzură. Kolresh-ii atacă pe flancuri, ba la vest, ba la nord. Se aliază cu cei din est şi atacă la sud şi tot aşa. Cu toate astea, nu au reuşit să îi distrugă sau să facă vreo cucerire de durată şi nici să se apropie de noi, de Civilizaţie. Tocmai pentru că între ei şi noi se află Norstad. Căci, dacă Kolresh-ii ar încerca cu adevărat să-i distrugă pe norroni, aceştia pot răspunde oricând cu un atac îndreptat direct spre planeta lor, ceea ce nu le poate conveni. Mai pe scurt, deşi spaţiul interstelar e imens şi tri-dimensional, Norstad e bastionul nostru de pază de la marginea nordică a Civilizaţiei.

Ambasadorul făcu o scurtă pauză pentru a-şi răcori gâtlejul uscat. Băutura era rece şi subtilă, o adevărată binefacere pentru limba şi gâtul lui.

— Hm, nu am privit niciodată lucrurile în felul acesta, spuse Lefarge. Am considerat întotdeauna că nu e vorba decât de o luptă între barbari, pentru cine ştie ce motiv infantil.

— Păi cam aşa şi e, răspunse Unduma, dar rezultatul e că Norstad acţionează ca un scut pentru Pământ. Dacă veţi studia istoria antică a Pământului – şi Rusch a făcut-o foarte bine, stimulându-mă şi pe mine în sensul ăsta – veţi observa că, de fapt, e un lucru obişnuit. Veţi găsi întotdeauna un stat mic, semi-civilizat, aflat la frontieră, rezistând unui inamic puternic în timp ce în spatele său, statele cu adevărat civilizate vor continua să prospere, fără a fi afectate de acest război. Assiria a apărat Mesopotamia, Roma, Grecia, lorzii galezi, Anglia, Prusia a blocat încer-; ările barbarilor de a se apropia de vestul Europei şi aş putea adăuga încă multe alte exemple. De fiecare dată, un popor relativ civilizat, de la marginea lumii civilizate, a primit cele mai puternice lovituri din partea raselor cu adevărat barbare, sălbatice care, dacă ar fi trecut de ultima redută, ar fi pârjolit totul în calea lor, distrugând lumea civilizată de dincolo.

Ambasadorul îşi trase răsuflarea.

— Da, şi? Îi cern Chilongo să continue.

— Păi, cum e şi firesc, suferinţa pe termen lung nu face bine nimănui, dădu din umeri Unduma. Îi înrăieşte. Popoarele de frontieră devin, din cauza războaielor neîncetate, la rândul lor, războinice. Se transformă din nişte ţărani simpli în militari fără milă. Şi nimeni nu-i iubeşte: nici sălbaticii cu care luptă, nici societatea civilizată pe care, de fapt, o apără. Iar, la un moment dat, aceste popoare ajung atât de puternice că devin ele însele adversari redutabili. Vigoarea şi cunoştinţele lor militare au nevoie de un spaţiu de desfăşurare mai larg; se satură să mai lupte cu acelaşi inamic, mai ales că nu au nimic de câştigat din aceste războaie interminabile. Aşa că Assiria cucereşte Babilonul, Roma, Grecia, Percy se răzvrăteşte împotriva Regelui Henry, Tamerlan îl dă jos pe Bazajet, Prusia invadează Franţa.

— Şi Norstad-Ostarik atacă Pământul, concluziona Lefarge.

— Exact, completă Unduma. Nu e un lucru neobişnuit ca statele de frontieră să-şi unească forţele cu triburile cu care au luptat dintotdeauna. Să-i luăm ca exemplu pe Percy şi Owen

Glendower. Deşi, dacă mă gândesc, în acel caz, oricare dintre ei era mult mai atractiv decât Hans Rusch sau Klerak Belug.

— Ce putem, totuşi, să facem? Şopti Chilongo, adresându-se parcă cerului albastru al Pământului, din care nu mai căzuseră bombe de mai bine de o mie de ani.

Se reculese, sări în picioare şi se întoarse spre cei doi bărbaţi:

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar toată afacerea aceasta m-a luat prin surpindere şi, normal, îmi va lua ceva timp să studiez documentele norronilor şi să evaluez şi celelalte date disponibile. Dar, dacă se va dovedi că aveţi dreptate – aici făcu o plecăciune politicoasă – şi sunt sigur că aşa va fi.

— Da? Îl întrerupse Unduma, curtenitor.

— Ei bine, atunci se pare că nu mai avem decât câteva luni până la război. Va trebui să încercăm să câştigăm încă pe atât, prefăcându-ne că negociem, încă dispunem de cel mai mare complex industrial din univers şi de patru miliarde de oameni care, sunt sigur, nu şi-au pierdut curajul. Ne vom reface forţa militară şi, dacă barbarii aceia vor încerca să ne atace, îi vom trimite în găurile de unde au ieşit!

— Speram că asta veţi spune, răsuflă uşurat Unduma.

— Iar eu sper să obţinem cele câteva luni în plus, interveni Lefarge. Bănuiesc că Rusch nu e prost. Nu vom fi capabili să ne reînarmăm prea repede.

Când îşi va da seama de asta, ce-l va mai putea opri să încheie alianţa cu Kolresh şi să ne atace imediat, înainte de a fi cu adevărat pregătiţi?

— Ne-ar putea ajuta faptul că nu au încredere unii în alţii, răspunse Unduma. Mă voi întoarce acolo, bineînţeles, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i stârni pe unii împotriva celorlalţi. '

Rămase nemişcat pentru un moment, apoi adăugă, mai mult pentru sine:

— Până nu terminăm pregătirile, singurul lucru care ne mai rămâne e speranţa.

Mutaţia pe care o suferiseră Kolresh-ii era un lucru foarte subtil. La prima vedere, nu putea fi sesizată: din punct de vedere fizic, erau un popor frumos, cu pielea albă şi părul portocaliu. De-a lungul secolelor, mii de spioni norroni reuşiseră să se infiltreze printre ei şi să se întoarcă în viaţă; pentru spioni,

nu aspectul fizic era problema, ci faptul că nu reuşeau să devină canibali şi să facă alte lucruri, chiar mai rele de atât.

Mutaţia se petrecuse la nivel psihic, pornind probabil de la cine ştie ce genă obscură legată de sistemul endocrin. Era aproape imposibil de descris, chiar şi de către cei mai renumiţi savanţi. Totuşi o definiţie aproximativă fusese găsită: mutaţia lor putea fi numită xenofobie extremă. Pentru Homo sapiens e oarecum normal să nu-i privească cu ochi buni pe intruşi, până când aceştia nu-şi dovedesc buna credinţă; dar Homo Kolresh ura orice intrus şi ura lor nu se ostoia, decât odată cu distrugerea acestuia.

Bineînţeles, instinctul acesta îi forţa să se împreuneze doar între ei, ceea ce duse la scăderea natalităţii, dar execuţiile sistematice ale celor slabi le menţinuseră rasa puternică. Acelaşi instinct condusese şi la dictatura cu care era condusă naţiunea lor la nomadism, planeta lor fiind mai degrabă o bază de plecare spre alte lumi, ca oazele beduinilor antici, un loc fără de care nu ar fi existat, dar pe care nu-l vedeau foarte des; la cultivarea cruzimii şi a secretoşeniei printre supuşi la o religie abominabilă şi, în sfârşit, la ţelul suprem şi anume acela de a cuceri fiecare planetă locuită din Univers şi de a distruge orice altă rasă, până la ultimul ei exponent.

Însă lucrurile nu stăteau nici atât de simplu, nici nu erau atât de evidente pe cât păreau. Între ei, Kolresh-ii ajunseseră la un anumit grad de tandreţe şi fidelitate. Când vizitau planetele neutre adică planetele pe care încă nu se hotărâseră să le atace – se purtau foarte curtenitor şi, dacă erau atacaţi, se apărau până la ultimul, riscându-şi viaţa pentru a-şi salva compatrioţii. Până şi inamicii lor erau impresionaţi de eroismul de care dădeau dovadă în aceste împrejurări.

Cu toate astea, nu existau prea mulţi oameni în galaxie care ar fi plâns, dacă Kolresh-ii ar fi murit cu toţii, într-o noapte ploioasă.

Hans von Thoma Rusch îşi conduse speed-sterul până în partea din spate a uriaşei nave de război. Aceasta se afla la o mie de ani lumină de soare, ascunsă în vidul rece; coordonatele îi fuseseră transmise, în cel mai mare secret, împreună cu o invitaţie ce semăna mai degrabă a citaţie.

Se opri pe pista străjuită de turelele unor tunuri care ar fi putut distruge cu uşurinţă o planetă şi lăsă mecanismul navei

să-l aspire în interior. Când păşi în camera de debarcare, înaltă şi luminată de nişte neoane reci, o gardă de onoare, în roşu, prezentă armele şi cimpoaiele cântară imnul.

O porni cu paşi mici, un bărbat uriaş, îmbrăcat în negru şi argintiu, către omologul său, Klerak Belug. Conducătorul Kolresh-ului, care îl aştepta rigid, îmbrăcat într-o tunică de culoarea sângelui. Sala era împânzită de cei din Poliţia secretă şi de arme.

Rusch bătu din călcâie:

— Bună ziua, domnia voastră, salută el. Vocea îi fu urmată imediat, de un ecou slab. Nu se ştie de ce, dar poporului acestuia îi plăceau ecourile, aşa că îşi construiseră zidurile astfel încât să rezoneze.

Belug, un gigant îmbătrânit, care-l depăşea cu un cap, ridică din sprâncene:

— Sunteţi singur, majestate? Întrebă în norronă. Cu un accent aproape dureros. Am crezut că an înţeles destul de clar că vă puteţi aduce o gardă personală.

Rusch ridică din umeri.

— Ca să mă simt în siguranţă, mi-ar fi trebuii probabil o armată personală, replică el fluent, în Kolra. Aşa că am decis să am încredere în buna dumneavoastră credinţă. În plus, îmi închipui că realizaţi că, dacă mi se va întâmpla ceva rău, asta va duce la un război imediat cu regatul meu.

Faţa încreţită şi largă, ca de leu, din faţa lui, se destinse:

— Reprezentanţii mei au avut dreptate în ceea ce vă priveşte, majestate. Cred că vom putea face afaceri împreună. Urmaţi-mă.

Conducătorul Kolresh se întoarse şi începu să coboare o rampă ce ducea spre interiorul nave: Rusch pomi după el, înconjurat de gărzi înarmate până în dinţi. Îşi duse mâna spre arma de la şold

— Deşi, dacă ar fi fost cazul – asta nu l-ar fi putut ajuta prea mult.

Evenimentele se apropie de punctul culminant, îşi spuse în sinea lui. De un an şi ceva, negocierile se desfăşurau cu greutate, din cauza secreOşeniei şi a suspiciunilor reciproce. Mai rămăseseră doar două puncte asupra cărora nu se ajunsese la nici un acord aşa că, nemaiavând încotro, cei doi lideri absoluţi

au convenit să se întâlnească personal. Însă cel care trimisese invitaţia fusese Belug.

Iar el, Rusch, o acceptase. Probabil, în seara aceea, vechii regi ai Norsatd-ului s-au răsucit în mormânt.

Intrară într-o încăpere mică, mobilată luxos. Şi aici erau roboţi-translatori şi gardieni, dar, în afară de asta, Primarul şi Conducătorul erau singuri.

Belug se aşeză pe un scaun.

— Doriţi o ţigară? Sau ceva de băut?

— Le am pe ale mele, răspunse Rusch şi îşi scoase pipa şi punga cu tutun.

— Nu sunteţi foarte diplomat, murmură Belug. Rusch râse.

— Nu mi s-a părut vreodată că domnia voastră aţi fi foarte interesat de politeţurile care se practică în Civilizaţie. Cred că amândoi vom fi foarte încântaţi să terminăm această discuţie cât mai repede posibil.

Conducătorul plesni din degete. Un servitor aduse o tavă cu un pahar de vin. Bău o înghiţitură, apoi aşteptă puţin înainte de a răspunde:

— Da, bineînţeles. Haideţi să ajungem la o înţelegere şi să lăsăm reprezentanţii noştri să se ocupe de hârtii. Dar trebuie să vă spun, domnule, că mi se pare ciudat că, după atâtea luni de tergiversare, vă doriţi să încheiaţi această afacere, aşa, din senin.

— Nu e nimic ciudat, răspunse Rusch. Pământul se re-înarmează de un an. Încă putem să-i cucerim dar, în şase luni, lucrul acesta nu va mai fi posibil; jumătate de an, ţinând cont de gradul de dezvoltare al industriei lor, înseamnă pieirea noastră.

— Sper că sunteţi conştient, domnule, că Ambasadorul Pământean – cum îl cheamă, Unduma, parcă – a făcut şi face tot posibilul, de când s-a întors de pe Pământ, să câştige cât mai mult timp.

— Desigur, spuse Rusch. Mi-a făcut nenumărate oferte – asupra cărora a revenit – şi a încercat să creeze probleme şi confuzie oriunde i s-a părut nimerit. Un efort demn de apreciat, dar inutil. Ca să fiu sincer, domnia voastră sunteţi singurul care purtaţi vina pentru aceste întârzieri. De exemplu, insistenţa cu care susţineţi ca Pământul să fie administrat ca teritoriu Kolresh.

— Dar, dragul meu domn! Explodă Belug. Acesta nu a fost decât un subiect de discuţie. Orice diplomat şi-ar fi dat seama

de asta. Dumneavoastră, însă, v-a luat şase săptămâni să-l studiaţi şi, în final, aţi produs o contra-ofertă de neconceput: să vă revină vouă totul, atât teritoriul, cât şi prada de război. Dacă aţi fi fost, într-adevăr, interesat de o colaborare, lucrul acesta putea fi rezolvat în mai puţin de o lună!

— Cum ziceţi dumneavoastră, răspunse Rusch, nepăsător. Acum toate acestea trebuie date uitării. Mai avem de lămurit problema transportului mapelor şi cea a prizonierilor şi lucrurile sunt clare.

Klerak Belug îşi îngustă ochii şi îşi frecă bărbia cu mâna sa imensă.

— Nu înţeleg, spuse el, şi nici ofiţerii mei de zbor nu prea pricep. Avem şi nave de transport normale, nu cine ştie ce din punct de vedere al confortului, dar mult mai potrivite pentru o călătorie decât. Decât navele militare asupra cărora insistaţi atât de mult. Transportoarele sunt pentru oameni şi marfa, navele de luptă pentru război sau escortă. Nu puteţi amesteca aceste două funcţii!

— Ba da, domnia voastră. Pe navele Kolresh de transport se vor afla câţi soldaţi de ai mei vor încăpea, ca să nu încapă îndoieli asupra bunei noastre credinţe.

— Dar. Belug îşi încleşta pumnul pe paharul de vin de parcă ar fi vrut să-l rupă în două. De ce? Tună el.

— Reprezentanţii mei au explicat lucrul acesta de o sută de ori, răspunse Rusch obosit. Au vorbit deschis, fără ocolişuri. Nu am încredere în voi. Dacă. Hai să spunem că în timp ce armata e în zbor spre Pământ şi noi ne certăm. Ei bine, o navă de transport poate fi înlocuită mult mai uşor, după ce navele de escortă o vor arunca în aer. Pe când navele voastre de luptă reprezintă o garanţie – sau un ostatic, dacă vreţi – mult mai valoroasă, în caz de trădare. Îşi aprinse pipa şi suflă un nor de fum. Bineînţeles, e imposibil ca întreaga noastră armată, în număr de cincizeci de milioane, să încapă pe navele de luptă, dar cer ca, pe fiecare navă de război pe care o veţi trimite, să se afle şi soldaţi de ai mei.

Belug dădu din cap:

— Imposibil.

— Să fim serioşi, continuă Rusch, spionii voştri lucrează de multă vreme atât pe Norstad, cât şi pe Ostarik. Aţi găsit, până acum, vreun motiv să vă îndoiţi de intenţiile mele? Mai ales că,

o armată de mărimea celei de care dispunem noi, nu poate fi mobilizată fără ca lumea să afle mai devreme sau mai târziu.

— Mda, aşa e, murmură Belug. Cu siguranţă. Zâmbi arătându-şi dinţii albi. Dar eu joc ultima mână, domnule. Eu pot să mai aştept, nu mă grăbesc să atac Pământul pe când dumneavoastră nu mai aveţi prea mult timp.

— Cum? Rusch trase şi mai tare din pipă.

— La urma urmei, până şi dictatorii se bazează pe sprijinul popular. Serviciile mele secrete mi-au transmis că dumneavoastră aţi început să pierdeţi din el. Regina nu v-a mai vorbit de un an, nu-i aşa? Şi loialitatea multor dintre supuşii dumneavoastră e îndreptată spre familia regală. Pe măsură ce ideea războiului cu Pământul prinde tot mai mult contur, oamenii devin din ce în ce mai puţin încântaţi de această perspectivă şi din ce în ce mai atenţi la propaganda dumneavoastră anti-terestră. Deja unii au început să vorbească deschis despre asta prin cârciumi şi pe la cluburile ofiţereşti şi până şi pe culoarele Ministerului. Agenţii mei v-o pot confirma. Singurii a căror loialitate a rămas intactă sunt cei din grupul dumneavoastră de ofiţeri tineri. Dar nu va mai dura mult şi revolta va izbucni deschis, iar loia-liştii dumneavoastră vor sfârşi spânzuraţi în public. Cred că nu vă mai permiteţi luxul de a pierde timpul.

O vreme, Rusch nu spuse nimic. Apoi se ridică în picioare, cu monoclul strălucind ca o fereastră îngheţată pe timp de iamă.

— Însă pot oricând să renunţ la această alianţă şi să revin la vechea stare de fapt, nu-i aşa?

Faţa lui Belug se făcu roşie ca focul.

— Adică la un nou război cu noi? Vă va trebui prea mult timp să schimbaţi strategia de luptă, să vă reorganizaţi.

— Deloc. Colegiul nostru de război, ca în majoritatea cazurilor, de altfel, a pregătit planuri militare pentru toate situaţiile şi combinaţiile posibile. Dacă nu vom ajunge la o înţelegere, va intra în vigoare Planul Aşa-şi-aşa. Şi, vă asigur, acesta va avea tot suportul popular posibil!

Îl fixă pe Conducător cu un ochi de peşte mort şi continuă pe acelaşi ton îngheţat:

— La urma urmei, domnia voastră, mie mi-ar conveni să lupt împotriva voastră. Singurul lucru care mi-ar face mai mare plăcere ar fi să vă hăi-tuiesc personal cu ogarii mei de

vânătoare. Dar, după şapte sute de ani, am înţeles că acest lucru nu e posibil. Am pornit aceste negocieri pentru a alege răul cel mai mic pentru noi, căci, de vreme ce nu puteţi fi cuceriţi, e preferabil să ne aliem şi să profităm împreună de imperiul pe care l-am putea forma. Dar, dacă încăpăţânarea dumneavoastră împiedică obţinerea unui acord, voi declara război ca şi până acum. Aşa că, după cum vedeţi, alegerea e în mâinile dumneavoastră.

Belug înghiţi cu greu. Până şi gardienii îşi mai pierduseră din încremenire. Nimeni nu putea vorbi în felul acela la masa negocierilor.

În cele din urmă, cu buzele tremurând, Belug spuse:

— Apreciez sinceritatea dumneavoastră, domnule, într-o bună zi vom sta mai mult de vorbă despre asta. Acum, deşi. Da, vă înţeleg punctul de vedere şi sunt gata să accept ca o parte din trupele dumneavoastră să călătorească pe navele mele de război. Se opri o clipă, împietrit ca o statuie, după care continuă: Dar în chestiunea returnării prizonierilor de război, vă declar că nu am făcut niciodată aşa ceva şi nu am de gând să o fac nici de acum înainte.

— Nici eu nu am de gând să-i las pe sărmanii norroni care v-au căzut în mână să moară ca nişte câini în lagărele voastre de concentrare. Îmi imaginez destul de bine ce se petrece acolo. Dacă tot urmează să fim aliaţi, atunci trebuie să vă cer ca oamenii mei, atâţia câţi au mai rămas în viaţă, să fie eliberaţi.

— Păi, cei care mai trăiesc, nu prea mai sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, răspunse Belug sfidător.

Rusch nu spuse nimic şi pufăi în continuare din pipă.

— Dacă tot am cedat la una dintre condiţiile dumneavoastră, spuse Belug, consider că am tot dreptul să vă testez şi eu sinceritatea şi să păstrez prizonierii.

Rusch păli şi deveni şi mai ţeapăn ca înainte. În încăpere se lăsă o linişte de moarte.

— Foarte bine, zise el după multă vreme, aşa să fie!

Fără nici un cuvânt, Maiorul Othkar Graaborg îşi conduse compania spre nava neagră. Cuvintele răsunau doar în microfoanele aeroportului spaţial, unde Poliţia încerca să ţină la distanţă mulţimea furioasă, care huiduia şi arunca cu pietre. Era pentru prima oară în istorie când poporul norron arunca cu pietre în proprii soldaţi.

Oamenii săi se înghesuiră în spatele lui, de-a lungul coridoarelor. Printre căşti, rucsacuri şi arme, ghete negre şi armuri de corp, feţele soldaţilor nu se mai zăreau: cu toţii formau o armată fără faţă.

Graaborg îl urmă pe un căpitan Kolresh, care, cit dură drumul la navă, continuă să privească nervos la grupul de soldaţi fioroşi din spatele său. În nava de război fusese amenajată, în mare grabă, într-un fost depozit de mărfuri, o sală de dormit ce oferea puţin confort celor o mie de

— Ok, băieţi, spuse Maiorul, după ce uşa se închise în urma lui. Făceţi-vă comozi.

Aceştia se apucară să-şi deschidă sacii de campanie şi să-şi întindă sacii de dormit pe jos. Apoi acepură să-şi asambleze armele de mare putere, aruncătoarele de grenade şi chiar o rachetă

— Hei, voi ăia! Se auzi o voce, cu un accent iigrozitor, din difuzoarele instalate în pereţi. Văd ce faceţi. Am camere video. Nu aveţi permisiunea să vă asamblaţi armele aici.

Graaborg privi în sus prin inelul unei grenade „ie fusiune.

— Urâţenia voastră, spuse el vesel, da' tu cine aiba mai eşti?

— Eu, ofiţer executiv. Am să zic la căpitan.

— Da, aşa să faci. Ordinele mele sunt, conform „ratatului, că, atât timp cât rămânem în partea noastră de navă, putem face tot ce dorim. Dacă ţefului tău nu-i place asta, zi-i să vină aici şi să discute personal cu mine.

Graaborg îşi trecu demonstrativ degetul de-a kmgul baionetei sale, iar oamenii săi răspunseră la acest gest prin urlete de lup.

Nu apăru nimeni. Nava se ridică în spaţiu, se întâlni cu navele de escortă şi intră pe orbită. I Timp de câteva zile, regimentul norron rămase pe puntea sa, neaşteptat de răbdător (cel puţin pentru echipajul Kolresh) cu condiţiile mizerabile în care erau forţaţi să trăiască. Nici un pilot sau membru al navei spaţiale nu se aventură, însă, până la ei. Mâncarea era adusă de echipe de norroni de la cantină.

Graaborg, însă, se plimba nestingherit peste wt. Era însoţit de Comandorul von Brecca de Ostarik, şeful flotei spaţiale a Regatului Dublu; iot pe navă se mai aflau şi alţi ofiţeri, de diferite languri, cazaţi în altă parte. Cu toţii, nu discutau cu

ofiţerii Kolresh decât atunci când era nevoie, când revedeau planurile de atac şi operaţiunile ce urmau să fie făcute odată ce aveau să aterizeze pe Pământ, peste o lună. Social, nu aveau nici o iriaţie cu gazdele lor, ceea ce nu le deranja câtuşi de puţin pe acestea.

Adevărul e că Kolresh-ii păreau destul de îngroziţi de oaspeţi. Piloţii şi personalul de pe [avele spaţiale nu erau lipsiţi de curaj, dar în comparaţie cu războinicii de rând, erau nişte gentlemeni. Nava unui pilot fie funcţionează perfect, fie nu funcţionează deloc şi moartea sa e rapidă şi uşoară. El luptă împotriva unor maşini foarte sofisticate, nu împotriva oamenilor.

Infanteristul, care trebuie să lupte la sol şi ale cărui ultime arme sunt, la nevoie, doar propriile braţe, are o altfel de duritate.

La două săptămâni de la decolare, pe cronometrai de la mâna lui Graaborg apăra o anumită oră. Tocmai îşi antrena soldaţii, punându-i să lupte unul împotriva celuilalt, aşa cum făcuse în fiecare „zi”, deşi spaţiul îngust nu era locul cel mai potrivit pentru aşa ceva.

— Zece – FIX! Ordinul trecu ca fulgerai printre căpitani, locotenenţi şi sergenţi; grupul de războinici se opri din luptă, ca la comandă.

Maiorul duse un amplificator de buzunar la buze şi spuse pe un ton lejer:

— Ok, flăcăi, puneţi-vă măştile de gaze, scuturile anti-radiaţii şi luaţi-vă armele. E timpul să facem puţină curăţenie pe această navă.

El fu, de altfel, primul care spulberă zidul despărţitor cu o grenadă de putere mică.

Pentru că erau probabil cei mai buni soldaţi din Universul cunoscut, războinicii norroni ezitară doar o secundă. Apoi au urlat de bucurie, iar vocile lor sunau a iad şi moarte, când au pornit pe urmele maiorului.

Nimeni nu se opuse prea tare, aşa că Graaborg prelua imediat comanda pe puntea principală a navei, cea de care depindea navigaţia şi lupta pro-priu-zisă. Kolresh-ii fuseseră prea uimiţi pentru a mai putea opune orice fel de rezistenţă. Dar după o vreme, o parte din ei îşi reveniră şi începură să lupte cu îndârjire. Graaborg avea totuşi un handicap, acela că nu putuse să împărtăşească camarazilor săi planul de luptă. Hotărî că

singurul lucra pe care îl putea face era să se încreadă în experienţa şi ferocitatea acestora.

Şi nu se înşelă, deşi, când ultimul Kolresh fu mitraliat, nava nu mai era într-o condiţie prea bună.

El însuşi folosise baioneta din plin şi cu multă satisfacţie.

M'Kaze Unduma intră în biroul din Tumul Vrăjitoarelor.

— Aţi trimis după mine, domnule? Întrebă el. Vocea îi era la fel de rece ca vremea de afară.

— Da, vă rog să luaţi loc. Primarul Hans von Thoma Rusch părea obosit. Am câteva veşti pentru dumneavoastră.

— Ce veşti? Aţi declarat război Pământului acum două săptămâni. E imposibil ca armata dumneavoastră să fi ajuns acolo deja. Unduma se aplecă peste birou: Sau m-aţi chemat să-mi spuneţi că aţi găsit o navă cu care să mă trimiteţi acasă?

— Nu, am nişte veşti care o să vă placă, excelenţa voastră. Rusch se lăsă pe spate şi pomi monitorul unui televizor. Pe ecran apăru o mulţime agitată de de ofiţeri tineri înconjuraţi de roboţi.

Apoi, în centrul lor apăru o altă faţă tânără, atât de însufleţită cum Unduma nu mai văzuse niciodată în viaţa lui.

— Cartierul general. O, da, domnia voastră! Vocea era aproape a unui copil, ceea ce era împotriva tuturor regulilor: Am capturat nava! Bheoka s-a predat şi ea! Ea noastră!

— Hm, asta e bine. Rusch îl privi pe Unduma. Bheoka e nava principală de război care escortează A Doua Forţă de Atac. Continuaţi să transmiteţi.

— Da, domnule. Deja a început să distrugă navele pe care nu am reuşit să le capturăm. Amiralul Sorrens estimează că, în mai puţin de o oră, întreaga Forţă a Doua va fi controlată de noi. Tocmai am primit ştiri şi de la Forţa a Treia. Amiralul Gundrup a fost ucis în luptă, iar vice-amiralul Smitt a preluat comanda şi raportează că trei sferturi de navă este în mâinile noastre. Deocamdată a încetat focul pentru a vedea ce se întâmplă pe celelalte nave. De asemenea.

— În regulă, spuse Rusch, ajunge. Îmi vei trimite mai târziu raportul extins. Aminteşte Echipajului că, în următoarele câteva ore, deciziile vor fi luate de ofiţerii aflaţi la faţa locului. După ce vom şti exact cum stăm, vom pregăti tactica de abordare. Dacă nu intervine ceva urgent, în câteva ore voi fi şi eu la Cartierul General.

— Da, domnule. Domnule. Îmi. Îmi permiteţi să vă spun. Tânărul ofiţer norron părea că se adresează unui zeu.

— E ok, fiule, e ca şi cum ai spus-o. Rusch închise monitorul şi îl privi pe Unduma. Acum înţelegeţi ce se întâmplă?

Ambasadorul se aşeză pe un scaun; simţi că picioarele nu-l mai ţineau deloc.

— Ce-aţi făcut? Aproape că nu-şi recunoscu vocea când rosti întrebarea.

— Ceea ce plănuiesc de vreo câţiva ani, răspunse Primarul.

Se aplecă şi scoase dintr-un sertar o sticlă.

— Iată, excelenţa voastră. Cred că ne-ar prinde bine la amândoi o înghiţitură. E whisky autentic, de pe Pământ. L-am salvat special pentru ziua asta.

Dar bărbatul din faţa lui nu părea câtuşi de puţin fericit. Aşa se întâmplă de multe ori, îţi atingi visul şi, în loc să te bucuri, nu simţi decât oboseală.

Unduma lăsă lichidul să-i ardă gâtlejul.

— Înţelegeţi, nu-i aşa? Întrebă Rusch. Timp de şapte secole, Elefantul şi Balena s-au luptat, fără a reuşi să-şi dea unul altuia lovitura de moarte. Am făcut această alianţă împotriva Pământului doar pentru a reuşi să-mi infiltrez oamenii pe navele lor. Dar o astfel de operaţiune, atât de vastă, trebuia să pară cât mai autentică negocierile, propaganda, pregătirile militare, totul. Numai o mână de ofiţeri, pentru care pot băga mâna în foc – aici vocea îi deveni aproape o şoaptă şi Unduma se gândi la prizonierii de război sacrificaţi, la morţii şi răniţii din cabinele navelor, la mitraliorii norroni distrugând navele Kolresh pe care camarazii lor nu reuşiseră să le captureze – au ştiut adevărul şi aceia doar în ultimul moment. În rest, m-am bazat doar pe calitatea trupelor noastre. Sunt nişte băieţi foarte buni, fiecare dintre ei şi, ca atare, se pot adapta la orice situaţie. Şi cel mai uşor se adaptează atonei când li se cere să îi ucidă pe aceia pe care îi urăsc cel mai mult.

Deschise din nou sticla.

— Toate astea ne-au costat şi ne vor costa destul de mult, continuă pe o voce grăbită. Probabil vom avea mai multe victime decât am fi avut în zece ani de război. Nu credeţi? Dar, chiar şi aşa, deja le-am distrus coloana vertebrală a flotei spaţiale. Mai au încă o mulţime de nave, bineînţeles, şi nu ne va

fi uşor, dar majoritatea au fost deja grav avariate. Sper că, măcar acum, Pământul va găsi de cuviinţă să ni se alăture. Împreună îi vom putea distruge pentru totdeauna. La urma urmei. Kolresh v-a declarat război şi, credeţi-mă, v-ar fi ucis până la unul, fără nici cea mai mică remuş-care. Dacă nu ne veţi ajuta. Ei bine, va trebui să terminăm singuri ceea ce am început, mai ales că navele lor sunt avariate. Dar trag nădejdea că o veţi face.

— Nu ştiu ce să zic, bâigui Unduma, care încă nu-şi revenise pe deplin. Noi nu suntem. Un planetă foarte. Războinică.

— Va trebui să fiţi, răspunse Rusch. Oricum vă va fi foarte greu să aveţi un cuvânt de spus în ceea ce priveşte evenimentele ce vor avea loc în jurul Polaris-ului. Care, nu-i aşa, e o frontieră importantă, nu credeţi?

— Da, replică Unduma, cu vocea stinsă. Aşa e. O să vă ajutăm. Populaţia noastră nu o să sară în sus pe străzi de bucurie când o să audă asta. Vom continua războiul alături de voi, măcar şi pentru a încerca să vă oprim să-i masacraţi până la unul. Sunt sigur că măcar o parte din ei pot fi reabilitaţi.

— Eu mă îndoiesc, mârâi Rusch. Dar ăsta e doar un detaliu. În cel mai rău caz, nu li se va mai permite să aibă sau să producă arme vreodată. Aici Primarul ridică ironic din sprâncene. Bănuiesc că şi noi putem fi reabilitaţi, odată ce grupurile voastre pacifiste şi psihoterapeuţii voştri vor ajunge aici. Sunt convins că veţi reuşi să ne demilitarizaţi şi să ne transformaţi în nişte pămpălăi democraţi. Nici o problemă, Unduma. Poţi să-ţi aduci misionarii Civilizatori şi aici. Singura mea satisfacţie e că, atunci când opera lor va fi înfăptuită, eu nu voi mai fi aici demult!

Pământeanul dădu din cap, cu o expresie destul de rece pe faţă. Nu-l puteai învinui pe Rusch de trădare, viclenie şi aroganţă – era produsul istoriei poporului său – dar, pentru un om Civilizat, rămânea o companie neplăcută.

— Voi lua legătura cu Guvernul meu imediat, domnia voastră, şi le voi recomanda o alianţă provizorie. Termenii acesteia îi vom stabili mai târziu, spuse el într-un final. Vă voi contacta imediat ce voi avea un răspuns oficial. Vă voi găsi tot aici?

— Nu ştiu. Rusch sări de pe scaunul său. Noaptea îngheţată hăuli în spatele lui. Va trebui să mă întâlnesc cu membrii Cabinetului, apoi va trebui să fac o transmisiune publică, să iau legătura cu Echipajul şi. Nu, la dracu' cu toate astea! Dacă vei avea nevoie de mine, mă vei găsi, în următoarele ore la Sorgenlos, pe Ostarik. Dar nu mă deranja decât dacă e ceva foarte important!

SFÂRŞIT